

Něco bylo strašně špatně

Svědectví muže, který opustil kalvinismus.



Vyrostl jsem v jižním baptistickém sboru v USA. Sbor byl zaměřen na evangelium. Problémy kalvinismu a arminianismu se tam nikdy neobjevily. Nikdy jsem ani neslyšel, že by o tom probíhala nějaká debata, až do roku 1998, kdy vyšla Studijní Bible Johna MacArthura. Tehdy jsem k naprostému zklamání svých rodičů přijal kalvinismus.

Připojil jsem se k (PCA) presbyteriánské církvi (*Christ's Community Presbyterian Church* ~ nyní *Providence Presbyterian Church in Salisbury, MD*). Stále jsem věřil ve křest ponořením (pouze pro věřící, ne děti) a kazateli bylo jedno, zda jde o ten nebo onen způsob. Spolkl jsem kalvinistický háček, vlasec i olůvko kalvinismu; a nemohl jsem uvěřit, že každý nebyl kalvinista: všechno mi připadalo tak jasné.

Abyste věděli, já jsem ke kalvinismu nedospěl pečlivým induktivním studiem Bible. Musel jsem se naučit „dokrínám milosti“. Musel jsem být přiveden k tomuto verši a potom k tomuto verši a poté jsem to všechno dal dohromady do polévky zvané kalvinismus. Ale musím být upřímný: bylo to velmi přesvědčivé.

Kazatelé, k nimž jsem vzhlížel, byli všichni kalvinisté (John MacArthur, R. C. Sproul, John Piper, D. James Kennedy, Alister McGrath, J. I. Packer atd.). Začal jsem číst Lutherovo *Bondage of the Will* (Otroctví vůle) a kalvíny *Instituty křesťanské církve*, stejně jako Johna Murraye, Iana Murraye, Johna Owena, Jonathana Edwardse a Martyna Lloyd-Jonese. Nejen, že jsem byl dobře uceleně proškolený kalvinista (četl jsem od Wesleyho a od současných letničních autorů a pastorů), ale také jsem se zabýval velkými psy kalvinismu. Musím přiznat, že jsem nikdy nebyl fanouškem Spurgeona ~ a to se nezměnilo! Proto není na seznamu.

Asi o rok později, po několika hádkách s otcem o kalvinismu, jsem začal zpochybňovat systém jako celek. Jistě, věřil jsem, že lidstvo bylo padlé a hříšné, takže „totální zkaženost“ pro mě nebyl problém. Problém pro mě byl Boží charakter.

Jak mohl stejný Bůh, který tvrdí, že miluje svět a touží po jeho spáse (Jan 3.16; 1Tim. 2.4), předem před-vybrat, koho chce zachránit, a to pouhým dekretem a ne na základě Jeho předvědomosti o tom, kdo přijme Ježíše Krista? Něco bylo strašně špatně. To, co mě původně přitahovalo ke kalvinismu (zaměření na svrchovanost Boží, deterministicky vzato), mě nyní nutilo odejít. Vciťuji se do představy Erguna Canera, že bůh islámu a bůh kalvinismu mají určité rysy (na základě Božího pohledu jako

extrémně deterministického).



KALVINISMUS

a Boží Láska:

Miluje mě.. Nemiluje mě..

Svolal jsem setkání se svým pastorem a pomocným pastorem a řekl jsem jim, že už nebudu členem sboru. Uvedl jsem jim své důvody (měl jsem to všechno na dvou listech papíru). Byli velmi povzbudiví. Pastor mi řekl, že jsem v dobré společnosti (s Johnem Wesleyem a dalšími) a že nepochybuje o tom, že Bůh je ten, který mě nakonec vede jinam. Byla to velmi pozitivní zkušenost.

Od té doby jsem studoval problémy, které způsobují největší napětí mezi těmito dvěma systémy, jmenovitě volby, předurčení a svobodné vůle. To bylo před deseti lety od letošního léta (2008). Čím více rok co rok tyto problémy studuji, tím více jsem přesvědčen, že i když jsou kalvinisté upřímní (a ve svých pozicích velmi dogmatictí), upřímně se mýlí. Unikl jim znak Božího charakteru, který je nejlépe zastoupen v životě osoby Ježíše Krista (Žid. 1.1-3).

Pro jeho slávu
Billy

Další svědectví viz [Koutek pro ex-kalvinisty](#).